

*Yu no man broko mi
Yu no man broko mi
Yu no man broko, broko mi
mi na afu sens...*

Kansloos!

Zo beoordeelden bookmakers de Nederlandse inzending al aan het songfestival:

The birth of a new age. De uitslag gisteren was duidelijk: 23^e en maar 11 punten.

Het liedje lag al vanaf het begin niet goed in de markt.

Albert Heijn dacht grappig te zijn en het refrein: *Yu no man broko mi* in te zetten voor een broccoli-reclame. Het maakte het er allemaal niet beter op.

Kansloos?

Het liedje van Jeangu Macrooy is het lied van mensen die eeuwenlang weggezet zijn als kansloos en minderwaardig. Zwarte Surinamers, zwarte slaven.

Op hen is neergekeken, op hun land, hun identiteit, hun taal, hun kleur/

Hoor maar wat Macrooy zingt:

Ze spuugden op je hoofd, vergiftigden je grond

Ze legden je helden op de brandstapel

Ze begroeven je goden, hielden je gedachten gevangen

Ze probeerden je je geloof af te nemen

Zo was het, zo is het soms nog.

Niet voor niets ligt het jaar van *Black lives matter* achter ons.

Dwars daar tegenin zingt Macrooy het lied van rebellie en verzet.

Er komen andere tijden. *The birth of a new age*.

Hij zingt van zelfbewustzijn en veerkracht, sterk als een leeuw.

Van vuur dat ketens van slavernij zal doen smelten.

Hij bezingt wat onverwoestbaar is.

Je kunt me alles afnemen, me minderwaardig vinden als een halve cent, maar

Yu no man broko mi: Je zult me niet breken.

Er zal ruimte komen voor ons, voor wie we zijn, onze taal, onze identiteit.

Jeangu zingt een Pinksterlied.

Want Pinksteren gaat over geestkracht, veerkracht, vuur en dat je bevrijd wordt van wat je beknelt, op je benen gezet, in de lucht gegooid.

Vliegen jij! Word wie je ten diepste bent. Een adelaar hoeft geen kip te zijn.

Het Songfestival kon op geen beter tijdstip plaatsvinden dan op de avond voor Pinksteren.

Hoe mallotig het ook kan zijn, het is ook een Pinksterfestival.

Het gaat om diversiteit, om ruimte voor wie er geen ruimte was. Het gaat om de veelkleurigheid van de regenboog. Het festival zet mensen met al hun geaardheden op een podium in al hun kracht, kleur en eigenheid.

En dat is Pinksteren!

Het Pinksterverhaal vertelt dat allerlei mensen bij elkaar zijn.

Dan beginnen ze allemaal in hun eigen taal te spreken.

De taal van hun geboorte. De taal van hun echtheid.

Als ze die met alle verschillen spreken, begrijpen en verstaan ze elkaar.

Pinksteren is het feest van *veelstemmigheid en verstaanbaarheid*.

Dat geldt voor mensen, dat geldt voor groepen, voor godsdiensten, voor kerken.

We zitten in een prachtig gerestaureerde kerk.

Wat mogen we blij zijn met zoveel hartverwarmende betrokkenheid en inzet rond dit gebouw. Dat is echt geweldig.

Tegelijkertijd: dit is niet de enige plaats, het enige gebouw *als een doel op zichzelf*.

Laat het een goed middel zijn, een ruimte waar deuren openstaan voor iedereen.

Er is geen ware kerk. Geen ware godsdienst.

We hoeven niet *een* taal te spreken. Hetzelfde te doen of te denken.

Alsjeblieft niet!

Pinksteren is het feest van veelstemmige verstaanbaarheid.

Het wezenlijke, echte, het waarachtige, de Heilige Geest, God zelf kan op zoveel plaatsen, op zoveel manieren, in zoveel talen, in zoveel kleuren dichterbij komen.

Als het echt is, herken je, versta je elkaar.

Ik ben orthodox opgevoed. Lange preken, vaste gewoontes.

Ik ben anders geworden, maar besef: dat geloof van mijn ouders was echt.

Ik zie diensten met swingende zwarten. Handen omhoog, hallulujah roepen.

Zoals zij, kan ik het niet. Maar ik herken wel: het is echt!

Protestanten vonden eeuwenlang: katholieken zijn verkeerd bezig.

Niet voor niets hebben ze ook dit kerkgebouw van hen afgenomen ontdaan van katholieke kenmerken, zoals dit beeld hier, dat weer terug is.

Wat een ellende heeft dat niet veroorzaakt.

Wat mooi als je kunt zeggen: je bent anders, je hebt andere gewoontes, maar laat het in godsnaam naast elkaar bestaan.

Vroeger gebruikten we om de haverklap de tekst: *Opdat we allen een zijn*.

Dan hoorde je: we moeten allemaal naar dezelfde kerk, dat is het ideaal.

Wat een onzin, wat een verarming zou het zijn. Dat *een* zijn slaat op dat je gericht bent op het ene dat er toe doet. Op het waarachtige.

Dat *een* is de Ene. Goede inspiratie, de Heilige Geest, God zelf.

Die laat zich niet opsluiten in *een* manier van doen.

Leve de verschillen.

Als het echt is, begrijp je elkaar.

Het verhaal van de torenbouw van Babel waarschuwt ons,

Niet een taal, niet een groot gebouw met een toren tot in de hemel.

Met een focus daarop zit je verkeerd.

We zien wat voor schade het heeft aangebracht.

Kerken die zeiden: wij zijn de ware.

Een blanke westerse cultuur wereldwijd neergezet als superieur.

Blanken die alles wat zwart was minderwaardig vonden.

Het verhaal van Babel waarschuwt ons als we denken:

Wij hebben alles in de hand, wat we bouwen reikt tot in de hemel.

Weg jullie, foetsie, roept God vanuit het verhaal.

Ik verspreid jullie over de hele aarde.

Om met jouw taal, geaardheid, talenten, vormen en gebruiken, met al jullie verschillen het goede te zoeken. Doe het op jouw manier, met woorden en daden die bij je passen.

Weet, vertrouw daarbij: er is een kracht die je begeleidt, een bron waaruit je kunt putten.

Een heilige-geestkracht die je bevrijdt.

Ik vroeg me vaak af: wat dat is: heilige geest.
Soms dacht ik: een beetje zweverig.
Nu weet ik hoe concreet en dichtbij dat kan zijn.

Pinksteren leert je:

Je hebt onheilige geesten.

Die zeggen: jij bent minderwaardig, jouw kleur, religie, jouw kerk, wie jij bent.

Onheilige geesten bouwen steeds weer torens van Babel.

Die geesten, neigingen zitten overal: in kerken, bedrijven, het parlement, in jou, in mij.

Er is ook een heilige geest.

Een Heilige Geest die in Jezus herkenbaar en werkzaam was en is.

Een Heilige Geest die je bevrijdt van slavernij en minderwaardigheid.

Die roept: adelaar, vlieg! En jij, mens, ga op je benen staan, durf te leven.

Wees mens met je eigen vorm en kleur. Gebruik je talenten.

Er is een Heilige Geest van diversiteit die een podium biedt ook voor jou.

Er is een Heilige Geest als een onverwoestbare belofte.

Hier op deze prachtige tafel staat die geschreven.

Ik zal er zijn.

In jou, in een ander, hier misschien of buiten, elders en waar je het totaal niet verwacht.

In leven en sterven zal ik er zijn.

Onverwoestbaar ben ik.

Yu no man broko mi...

Amen